

РЕШЕНИЕ

№ 2024

гр. София, 13.04.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 04.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова-Десподска

при участието на секретаря Гергана Мартинова , като разгледа дело номер **10250** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/, във вр. с чл. 145 -178 от Административно- процесуалния кодекс /АПК/.
Образувано е по жалба вх. № 27366 от 10.09.2019 г. по описа на Административен Съд С.-град на К. Е. И., ЕГН: [ЕГН], със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 1, ап. 1, чрез адв. Я. С. срещу решение № 2153-21-249 от 14.08.2019 г., на директора на ТП на НОИ С.-град, с което е оставена без уважение жалба вх. № 1012-21-990 от 27.06.2019 г., на К. И. срещу разпореждане № 570113/29 от 12.04.2019 г. постановено от Ръководител „ПО“.

Жалбоподателката излага доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт поради нарушение на материалния закон – отменително основание чл. 146, т. 4 от АПК поради което претендира отмяната му. Счита, че административният орган не е събрал доказателства относно това кога жалбоподателката е разбрала за смъртта на своя праводател. Наред с това, твърди, че разпореждането от 2017 г. въз основа на което е издадено разпореждането от 12.04.2019 г., не е влязло в сила, тъй като не е бил редовно уведомен за последното и не е спазена процедурата за редовно върчване на акта. Сочи още, че административният орган не е взел в предвид и извършеният от страна на жалбоподателя отказ от наследство по реда на чл. 51 от ЗН, поради което той е загубил качеството на наследник от дата на откриване на наследството. Ето защо счита, че нито разпореждането от 2017 г., нито обжалваният административен акт могат да породят своето си действие след извършения отказ от наследство. Предвид

изложеното моли съда да постанови решение, с което да отмени решение № 2153-21-249 от 14.08.2019 г., на директора на ТП на НОИ С.-град, с което е оставена без уважение жалба вх. № 1012-21-990 от 27.06.2019 г., на К. И. срещу разпореждане № 570113/29 от 12.04.2019 г. постановено от Ръководител „ПО“, като незаконосъобразно.

В съдебно заседание оспорващият, редовно призован, чрез процесуалния си представител адв. С., поддържа изложените в жалбата си доводи за незаконосъобразност на акта. Подробни съображения за незаконосъобразността на акта е развил в представените по делото писмени бележки. Претендира разноси по делото, като представя списък на разноските по реда на чл. 80 от ГПК.

Ответникът – Директорът на ТП на НОИ С. - град, чрез процесуалния си представител юрк. В., оспорва жалбата, като неоснователна. Моли да бъде оставено в сила обжалваното решение.

Административен съд София град, III отделение, 70 състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Установява се от представените по делото доказателства, а и това не е спорно между страните по делото, че административното производство е започнало по жалба, на К. И. срещу разпореждане № 570113/29 от 12.04.2019 г., с което на основание чл. 114, ал. 3 във вр. с чл. 98, ал. 2 и чл. 114, ал. 5 от КСО е постановено да бъде прихванато вземане на държавното обществено осигуряване (ДОО), установено по основание и размер с разпореждане № РС-4-21-00261686 от 11.05.2017 г. на длъжностното лице по чл.114, ал. 3 от КСО, с вземане от държавното обществено осигуряване, произтичащо от лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване, до размера на задължението, като се наложи следващата се удържака върху месечния се размер на пенсията.

От представената административна преписка, приета като доказателство по делото, се установява, че наследодателят на жалбоподателката - В. А. М. е получавал лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл. 68, ал. 2 от КСО, като същата е била изплащан по декларираната лична банкова сметка. На 25.08.2015 г. били получени данни от служба ЕСГРАОН, че същият с починал на 07.07.2011 г., видно от акт за смърт № 842 от 21.08.2015 г.

С разпореждане № [ЕГН]/10.2015 г. на ръководител ПО на основание чл.96, ал.1. т. 1 от КСО е прекратена личната пенсия за осигурителен стаж и възраст на В. А. М., поради смъртта на лицето, считано от 31.07.2011 г. - края на месеца, през който с починал пенсионера.

След извършена справка административният орган установил, че наследник на В. А. М. е жалбоподателката К.И. и същата не е спазила регламентираното в чл. 14, ал. 1 от Наредба за пенсиите и осигурителния стаж задължение за уведомяване па органите на пенсионно осигуряване за настъпилата смърт - обстоятелство, водещо до прекратяване на пенсията.

В резултат на липсата на информация за отпадане на основанието за получаване па пенсиите, същите са изплатени за периода от 01.09.2011 г. до 31.08.2015 г. За посочения период В. А. М. не е имал право на пенсия, но сумите са преведени, тъй като пенсионният орган все още не е бил уведомен за смъртта на пенсионера, представляваща основание за прекратяване на пенсията, предвид по-късно издаденият акт за смърт.

Установява се още, че върху пенсията на В.М. е наложен заповор от ЧСИ С. Х. рег. № 863 по изпълнително дело № 20118630401505 в полза на [фирма], считано от месец септември 2011 г., по което са преведени суми за периода от 01.09.2011 г. до 31.08.2015 г, в общ размер на 5550,88 лева.

На 25.08.2015 г. в ТП на НОИ - С. град от С. Женерал Е. е възстановена сумата от 11879,64 лева, представляваща превежданите месечни пенсии след извършената удръжка по горепосоченото изпълнително дело за периода от месец септември 2011 г. до месец август 2015 г. вкл, като на същата дата е изпратено и писмо до ЧСИ С. Х. за възстановяване на неоснователно преведената сума след смъртта на пенсионера по изпълнително дело № 20118630401505 в размер на 5550,88 лева. Със съобщение с изх.№75106/08.09.2015 г. ЧСИ е посочил, че постъпилите по горното изпълнително дело суми в изпълнение на наложения заповор върху пенсията на длъжника не могат да бъдат възстановени, тъй като същите са прецедени в полза на взыскателя [фирма] за погасяване на задължението па В. А. М..

Издадено е удостоверение за наследници на В. А. М. с изх.№ РЛН16-УГ01-7906 от 27.05.2016 г. от Столична община, район Л., в което са вписани наследниците по закон на починалото лице общо пет на брой. като видно от същото К. Е. И. фигурира като законен наследник на В. А. М..

С писмо изх.№1029-21-8358#3/08.12.2016 г. жалбоподателката е уведомена лично, че съгласно чл.85, ал.7 от НПОС неоснователно получените суми за пенсия след смъртта на пенсионера се възстановяват от лицето, което ги е получило или солидарно от наследниците, заедно с лихвата по чл. 113 от КСО.

С оглед на установеното е постановено разпореждане № РС-4-21-00261686/11.05.2017 г. на ръководителя на контрола по разходите на държавното обществено осигуряване, с което на основание чл 114, ал. 4 от КСО лицето К. Е. И. в качеството и на законен наследник на В. А. М. е разпорежено да възстанови неоснователно изплатената след смъртта на В. М. сума в размер на 7767.44 (седем хиляди седемстотин и шестдесет и седем лева и 44 стотинки) , от които 5550.88 лева - главница и 2216.56 лева - лихва, представляваща лична пенсия за осигурителен стаж и възраст за периода от 01.09.2011 г. до 31.08.2015 г.

Отбелязано е, че Разпореждане № РС-4-21-00261686/11.05.2017 г. на ръководителя па контрола по разходите на ДОО, като необжалвано е влязло в сила на 17.06.2017 г.

Въз основа на извършена служебна проверка с установено, че К. И. има изискуемо вземане от държавното обществено осигуряване, представляващо лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване.

При тези данни и с разпореждане № 570113/29 от 12.04.2019 г. на длъжностно лице Ръководител „ПО“ е постановено до бъде прихванато вземане на държавното обществено осигуряване, установено по основание и размер с разпореждане №РС-4-21-00261686 от 11.05.2017 г. на длъжностното лице по чл. 114, ал. 3 от КСО, с вземане от държавното обществено осигуряване, произтичащо от лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване, до размера па задължението, като се наложи следващата се удръжка върху месечния се размер на пенсията.

Срещу разпореждането на ръководителя контрола по разходите на ДОО при ТП на НОИ е подадена жалба като в тази връзка с решение № 2153-21-249 от 14.08.2019 г. на директора на ТП на НОИ С.-град е потвърдено разпореждане.

По делото е представено и удостоверение /л.9 от делото/ от което се установява, че на 28.06.2019 г. жалбоподателката И. е направила отказ от наследството на

наследодателя В.М. и отказът е вписан в особената книга на съда под № 1032 от 28.06.2019 г.

По делото са приобщени, всички представените като доказателства с административната преписка документи.

При така установената фактическа обстановка се налагат следните правни изводи:

По допустимостта:

Жалбата срещу оспореното решение № 2153-21-249 от 14.08.2019 г. на директора на ТП на НОИ С.-град е подадена в срока по чл. 118, ал. 1 от КСО от лице с право и интерес от обжалване, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество, жалбата е основателна по следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл. 168 от АПК, извършвайки контрол за законосъобразност на обжалвания акт, съдът не се ограничава с основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените доказателства, да провери законосъобразността на оспорения акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Атакуваното решение № 2153-21-249 от 14.08.2019 г. на директора на ТП на НОИ С.-град, е издадено от компетентен административен орган съобразно разпоредбата на чл. 117 от КСО - ръководителят на съответното териториално поделение на НОИ. Атакуваното решение е изготвено в законоустановената писмена форма и съдържа изискуемите съгласно чл. 59, ал. 2 от АПК реквизити, при липса на допуснати съществени нарушения на административно производствените правила при издаването му. Освен това, оспореното решение не противоречи на материалноправните разпоредби и съответства на целта на закона.

По отношение основния спорен по делото въпрос, а именно съответствието на решението с материалният закон съдът намира следното:

С оспореното решение № 2153-21-249 от 14.08.2019 г. на директора на ТП на НОИ С.-град е оставена без уважение жалба вх. № 1012-21-990 от 27.06.2019 г., на К. И. срещу разпореждане № 570113/29 от 12.04.2019 г. издадено от Ръководител „ПО“, с което е постановено до бъде прихванато вземане на държавното обществено осигуряване, установено по основание и рачмер с разпореждане № РС-4-21-00261686 от 11.05.2017 г. на длъжностното лице по чл. 114, ал. 3 от КСО, с вземане от държавното обществено осигуряване, произтичащо от лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване, до размера на задължението, като се наложи следващата се удръжка върху месечния се размер на пенсията.

Спорът по делото е концентриран върху въпросът дали жалбоподателката притежава качеството на наследник на лицето В. А. М., с оглед извършения от нея отказ от наследство и влязло ли е в сила и породило ли е действие разпореждане № РС-4-21-00261686/11.05.2017 г. на ръководителя на контрола по разходите на държавното обществено осигуряване, с което на основание чл 114, ал. 4 от КСО жалбоподателката К. Е. И., в качеството и на законен наследник на В. А. М., е разпоредено да възстанови неоснователно изплатената след смъртта на В. М. сума в размер на 7767.44 лева, от които 5550.88 лева - главница и 2216.56 лева - лихва, представляваща лична пенсия за осигурителен стаж и възраст за периода от 01.09.2011 г. до 31.08.2015 г.

В случая от събраните по делото доказателства безспорно се установява, че К. И. не е притежавала качество на наследник на лицето В. А. М., по следните съображения:

Според разпоредбата на чл. 1 от ЗН наследството се открива в момента на смъртта в последното местожителство на умрелия. Наследството съгласно чл. 48 ЗН се придобива чрез приемане. Приемането е едностранен акт, с който лицето, което може да наследява, проявява намерение да придобие наследството. То може да бъде изрично - по реда на чл. 49, ал. 1 ЗН, или мълчаливо - чл. 49, ал. 2 с.з. Правото за приемане на наследството се погасява с изтичане на петгодишна давност от откриването му - чл. 50 ЗН. От откриване на наследството до неговото приемане, един период, който може да трае до пет години, наследствените имущества не принадлежат на никого. Едва когато настъпи предвиденият от закона юридически факт - приемане на наследството, възниква правото на наследника върху тези имущества, като законът (чл. 48 ЗН) придава на това обратна сила към момента на откриване на наследството. От страна на К.И. не е имало извършено приемане на наследство, нито изрично, нито чрез конклюдентни действия, а напротив жалбоподателят е направил изричен отказ от същото по надлежния ред на чл. 52 от ЗН, препращащ към чл. 49, ал. 1 от ЗН с писмено заявление до районния съдия, в района на който е открито наследството, като отказът е вписан в особената за това книга.

В мотивите по т. 1 на Тълкувателно решение № 148 от 10.12.1986 г., ОСГК на ВС е посочено, че както приемането и неприемането на наследството произвеждат действия от откриване на наследството, така и отказът от наследство произвежда действие от същия момент, което означава, че отреклият се от наследство не е придобивал правата, включени в наследството, а също така, че той не отговаря за задълженията на наследодателя, т.е. не е бил наследник.

Отказалият се от наследство в нито един момент след откриването му не е имал право върху него. Допълнително следва да се посочи, че по своята същност отказът от наследство е едностранно волеизявление на лице, притежаващо качеството наследник, с което то губи облагите и се освобождава от тежестите, с които е обременена една наследствена маса.

Следователно след като И. е загубила качеството "наследник" след направения от нея отказ, няма как да бъде приложена разпоредбата на чл. 114, ал. 4 от КСО, според която сумите, изплатени неправомерно след смъртта на починалото лице, се събират солидарно от наследниците. Отказът от наследство е направен и вписан в книгите преди постановяването на Решение № 2153-15-25/24.01.2019 г. на Директора на ТП на НОИ – С. град и не е съобразено от горестоящият в йерархията административен орган при постановяване на обжалваното в настоящото производство решение, което е довело до неправилната му преценка за законосъобразност на оспореното пред него разпореждане.

Тези съображения обосновават крайния извод за незаконосъобразност на Решение № 2153-21-249 от 14.08.2019 г. на директора на ТП на НОИ С.-град, и потвърденото с него Разпореждане № 570113/29 от 12.04.2019 г. постановено от Ръководител „ПО“, поради което същите следва да бъдат отменени.

По разноските по производството:

С оглед изхода на делото и заявеното от жалбоподателя искане за присъждане на направените по делото съдебни разноси, такива следва да се присъдят със съдебното решение в размер на 200 лева, представляващи платено адвокатско възнаграждение и 10 лева, платена държавна такса.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 70-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата К. Е. И., ЕГН: [ЕГН], със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 1, ап. 1, чрез адв. Я. С., Решение № 2153-21-249 от 14.08.2019 г., на директора на ТП на НОИ С.-град, с което е оставена без уважение жалба вх. № 1012-21-990 от 27.06.2019 г., на К. И. и потвърденото с него разпореждане № 570113/29 от 12.04.2019 г. постановено от Ръководител „ПО“ в ТП на НОИ-С.-град.

ОСЪЖДА Териториално поделение на НОИ С. град да заплати на К. Е. И., ЕГН: [ЕГН], сума в размер на 210 (двеста и десет) лева, представляваща направените по делото разноски.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщението за постановяването му на страните.

СЪДИЯ: